

Китоби Юъил ва Калисои Лудикияи Адвентистони рӯзи ҳафтуми охир — Рақами бисту ҳашт

Jeff Pippenger

2026-01-14

Рақами Бисту Ҳашт

Мо дувоздаҳ иҷрои Масеҳиёро дар китоби Матто муайян карда истодаем ва онҳоро бо аломатҳои роҳи яқсаду чилу чор ҳазор мутобиқ месозем. Мо таваллуди Масеҳро ҳамчун аломати роҳи замони охир муайян кардаем, ки ҳар як ҳаракати ислоҳоти роҳи менамояд. Таваллуди Масеҳ ба соли 1989 мутобиқат мекунад, ки замони охир барои яқсаду чилу чор ҳазор аст. Ин аломати роҳ ҳамеша пас аз худ аломати роҳро меорад, ки дар он паём ба саҳнаи умумӣ пешниҳод карда мешавад, то ки баъд аз он ҷомеа масъул доништа шавад.

Иҷрои дуҷуми Масеҳӣ таълими Масеҳ ба воситаи масалҳо буд, ки он усулро муайян мекунад, ки барои пешниҳоди паёме истифода мешавад, ки баъд аз замони поён ба шакли расмӣ дароварда мешавад, вақте ки афзоиши дониш ба паёме барои он насли хос меоварад. Барои миллериён он соли 1831 буд ва барои ҳаракати яқсаду чихилу чор ҳазор — соли 1996. Пас аз он ки паём ба арсаи омма гузошта мешавад, он гоҳ он тавассути иҷрои нубуввате қувват мебахшад, ки оғози раванди имтиҳонро нишон медиҳад. Он қувватбахшӣ барои миллериён 11 августи соли 1840 буд ва барои яқсаду чихилу чор ҳазор — 9/11.

Аломати сеюми роҳнамои Масеҳӣ ин Қосидони 9/11 аст

Ва омада, дар шаҳре ки Носира ном дошт, сокин шуд, то он чи аз ҷониби анбиё гуфта шуда буд, ба амал ояд, ки: Ў Носирӣ хонда хоҳад шуд. Матто 2:23.

Пешгӯӣ

Ва аз танаи Ёисой навдае берун хоҳад омад, ва Шоҳае аз решаҳои ӯ хоҳад руст. Ишаёё 11:1, Доварон 13.

Решаи калимаи иброние, ки ба “Шоҳа” тарҷума шудааст, Netzer мебошад, ки ҳамчунин решаи калимаи Назарет аст. Шоҳа аз маҳаллаҳои ғайришаҳри Назарет меояд.

«Худованд ҷавононро аз табақаҳои фуруғтани зиндагӣ ба хизмати Худ даъват хоҳад кард, чунонки Ў ҳангоме ки шахсан бар ин замин зиндагӣ мекард, чунин кард. Ў аз назди раббӣ донишманд гузашт, то ки ҳамчун шогирдони аввалини Худ моҳигирони фуруғтану бетаълимиро баргузинад. Ў коргароне дорад, ки онҳоро аз ғайри ва гумномӣ берун хоҳад хонд. Машғул ба вазифаҳои маъмулии зиндагӣ ва дар либосҳои дурушт пӯшида, онҳо дар назари одамон камарзиш шумурда мешаванд. Аммо онҳо гавҳарҳои гаронбаҳо хоҳанд шуд, то барои Худованд бо равшании дурахшон битобанд. “Онҳо аз он Ман хоҳанд буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо, дар он рӯзе ки ҷавохироти Худро

чамъ меоварам.” Review and Herald, May 5, 1903.»

Соли 1888 ҳокимияти Рӯҳулқудс, ҳокимияти Хоҳар Уайт ва тасдиқи илҳомбахши Чонс ва Уэггонер рад карда шуданд, чунон ки Қўрах ҳокимияти Мўсоро рад карда буд.

«Ҳамин тавр паёми фариштаи сеюм эълон хоҳад шуд. Вақте ки вақти он фаро мерасад, ки он бо бузургтарин қудрат дода шавад, Худованд ба воситаи олотҳои фурутан амал хоҳад кард ва зехни онҳоеро роҳнамоӣ хоҳад намуд, ки худро ба хизмати Ё тақдис мекунанд. Коргарон бештар ба воситаи тадҳини Рӯҳи Ё соҳибхитос хоҳанд гардид, на ба воситаи таълими муассисаҳои адабӣ. Мардони имон ва дуо маҷбур хоҳанд шуд, ки бо ғайрати муқаддас берун раванд ва суҳанонеро эълон намоянд, ки Худо ба онҳо медиҳад. Гуноҳҳои Бобил ошкор карда хоҳанд шуд. Натиҷаҳои дахшатноки ба иҷро даровардани оийнҳои калисо ба воситаи ҳокимияти шаҳрвандӣ, ҳучумҳои спиритизм, пешрафти пинҳонӣ вале тези қудрати папагӣ — ҳамаи инҳо фош карда хоҳанд шуд. Бо ин хушдорҳои ҷиддӣ мардум ба ҳаракат оварда хоҳанд шуд. Ҳазорҳо ва ҳазорон нафар гӯш хоҳанд дод, ки ҳаргиз монанди ин суҳанонро настунидаанд. Бо ҳайрат онҳо шаҳодатеро мешунаванд, ки Бобил ҳамон калисоест, ки ба сабаби хатоҳо ва гуноҳҳои ба сабаби рад кардани ҳақиқате, ки аз осмон ба ӯ фиристода шуда буд, суқут кардааст. Вақте ки мардум бо пурсиши пуриштиёқ назди устодони пешини худ мераванд: Оё ин чизҳо чунинанд? хизматгузoron афсонаҳо пеш меоранд, чизҳои нармгӯна нубувват мекунанд, то тарсҳои онҳоро таскин диҳанд ва вичдони бедоршударо ором созанд. Аммо азбаски бисёриҳо аз қонё шудан бо танҳо ҳокимияти инсон сарпечӣ мекунанд ва талаб менамоянд: “Худованд чунин мегӯяд”, хизматгузории машхур, мисли фарисиёни қадим, ки аз зери суол рафтани ҳокимияти худ аз ғазаб пур шудаанд, ин паёмро ҳамчун паёме аз Шайтон маҳкум хоҳанд кард ва издиҳомҳои гуноҳдӯстро бармеангезанд, то онҳоеро, ки онро эълон мекунанд, дашном диҳанд ва таъкиб намоянд». «Муборизаи бузург», 606.

Лабони лакнатӣ аз фақирнишинҳои Носира ба «мубоҳисаи» боби бисту ҳафтуми Ишаё расиданд.

Бо андоза, ҳангоме ки он мерӯёнад, ту бо он баҳс хоҳӣ кард; Ё дар рӯзи шамоли шарқӣ боди саҳти Худо бозмедорад. Ишаё 27:8.

«Шамоли шарқӣ»-и Ислон, ки ҳамчун «войи сеюм» нишон дода шудааст, ва ҳамчунин ҳамчун «ба ҳашм омадани халқҳо», дар 9/11 раҳо карда шуд ва дарҳол боздошта гардид.

«Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба анҷом мерасад, мусибат бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ба ғазаб хоҳанд омад, вале нигоҳ дошта хоҳанд шуд, то ки ба кори фариштаи сеюм монё нагарданд. Дар он вақт “борони охирин”, ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди фариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае устувор биистанд, ки ҳафт балои охирин рехта хоҳад шуд». Early Writings, 85.

Пас Мўсо, Эллен Уайт, А. Т. Чонс ва Э. Қ. Ваггонер дар 9/11 мавқеи худро ҳамчун посбонони боби дуҷуми Ҳабакқуқ гирифтанд, ки мепурсанд, ки дар чараёни «мубоҳисаи» Ишаё, ки ҳангоми расидани боди шарқӣ оғоз меёбад, чӣ хоҳанд гуфт. Ишаё мегӯяд, ки

ҳамин «мубоҳиса» он чизест, ки гуноҳхоро аз қавми Худо пок месозад.

Ба андозае, ки онро ба пеш меронад, Ту бо он баҳс хоҳӣ кард; Ё боди тундии Худро дар рӯзи боди шарқӣ бозмедорад. Пас, ба ин васила гуноҳи Яъқуб пок хоҳад шуд; ва тамоми самари ин он аст, ки гуноҳи ӯ бардошта шавад; ҳангоме ки ӯ ҳамаи сангҳои қурбонгоҳро мисли сангҳои оҳаке, ки пора-пора кӯфта шудаанд, мегардонад, бутзорҳо ва бутҳо барпо нахоҳанд монд. Ишаё 27:8, 9.

«Баҳс» дар бораи он ки борони охир дар 9/11 чен карда шуд, ҳангоме ки Ислон озод гардида, сипас боздошта шуд, ҳамон аст, ки бо он бадихои Яъқуб бардошта мешаванд ва ба ин васила Яъқуб ба Исроил табдил меёбад. Ин гузариши Китоби Муқаддасӣ аз Яъқуб, марди намояндаи аҳд, ба Исроил, соли 1856-ро муайян месозад, замоне ки ҳаракати Миллери Филоделфия ба ҳаракати Миллери Лаодикия табдил ёфт, ки пас аз ҳафт сол ба калисои Адвентисти рӯзи ҳафтуми Лаодикия табдил меёфт. Он гузариш дар таърихи Миллерӣ як аломати роҳро дар таърихи яқсаду чиҳилу чор ҳазор муайян мекунад, вақте ки ҳаракати Лаодикияи яқсаду чиҳилу чор ҳазор ба ҳаракати Филоделфияи яқсаду чиҳилу чор ҳазор табдил меёбад. Он нуктаи гузариш ҳамон вақтест, ки Яъқуб, ба маъноӣ ғосиб, ба Исроил, ба маъноӣ ғолибиянда, табдил меёбад.

«Баҳс» маъсиятҳои Яъқубро пок месозад, ва ӯ Исроил, яъне ғолиб, мегардад. Онҳое ки ҳамчун Исроил намояндагӣ мешаванд, ба василаи хуни Калом ва каломии шаҳодати худ ғолиб меоянд.

Ва ӯро ба василаи хуни Барра ва ба каломии шаҳодати худ ғолиб омаданд; ва ҷони худро то ба марг дӯст надоштанд. Ваҳй 12:11.

«Каломии шаҳодати онҳо» ҳамон паёмест, ки посбони Ҳабаққуқ хоҳиш кард онро дарк намояд. Он тақдиси онҳо ва хуни Барра, яъне сафедшавии онҳоро, ифода мекунад.

Ман бар бурҷи посбонии худ хоҳам истод, ва бар манора барпо хоҳам шуд, ва нигоҳ хоҳам кард, то бубинам, ки Ё ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва ҳангоме ки мазаммат шавам, чӣ ҷавоб хоҳам дод. Ҳабаққуқ 2:1.

Калимаи «мазаммат кард» маъноӣ «баҳс намуд»-ро дорад ва «мунозираи» Ишаёро, ки гуноҳҳои Яъқубро дур месозад, намояндагӣ мекунад. Посбон дар Ҳабаққуқ мецоҳад бидонад, ки шаҳодати ӯ чӣ бояд бошад, ва ба ӯ маълум карда мешавад, ки лавҳаҳои Ҳабаққуқ ҳамон паёмест, ки ба онҳое, ки мецоҳанд бихонанд, имкон медиҳад, ки дар миёни Навиштаҳо давида гузаранд ва паёми сафедшавӣ ба воситаи имонро биёбанд. Боби дуҷуми Ҳабаққуқ дар анҷоми чор ояти аввал посбонро ба таври рӯшан ҳамчун шахсе муайян месозад, ки ба гурӯҳи сафедшудагон ба воситаи имон дохил аст.

Инак, ҷони касе ки мағрур шудааст, дар ӯ рост нест; вале одил бо имони худ зиндагӣ хоҳад кард. Ҳабаққуқ 2:4.

Паёме, ки бар он ду лавҳа навишта шудааст, ҳамон роҳҳои қадимаи Ирмиёст. Аммо вақте ки посбони Ирмиё карнайро навохт, табақаи исёнгарон, ки ҷонхошон такаббур гирифтааст, аз шунидан сарпечӣ карданд. Онҳо ҳамон табақае буданд, ки дар ояти пешин аз рафтаи дар

роҳҳои қадима, то оромӣ ва тароватро биёбанд, сарпечӣ намуда буданд.

Чунин мегӯяд Худованд: «Бар роҳҳо биистед, ва бубинед, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи неқӯ кучост, ва дар он қадам занед, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт».

Аммо онҳо гуфтанд: «Мо дар он қадам нахоҳем зад». Ҳамчунин ман бар шумо посбонон муқаррар кардам, ва гуфтам: «Ба садои карнай гӯш диҳед». Аммо онҳо гуфтанд: «Гӯш нахоҳем дод». Ирмӣ 6:16, 17.

Посбононе, ки дар 9/11 бар қавми Худо гузошта шудаанд, Мӯсо, Эллен Уайт, Ҷоунс ва Ваггонер буданд, ки бо лабҳои лукнати Мӯсо муаррифӣ шудаанд; ва ин чиз бо тарси ӯ аз сухан гуфтан ба забони мисрӣ ифода ёфта буд, забоне ки ӯ чихил сол истифода накарда буд. Дар робита ба ҳамаи ибриён ва оммаи омехтае ки бо Мӯсо аз баҳри Сурх гузаштанд, Мӯсо ҳамон шахсе буд, ки лаҳни бегона дошт. Лаҳни ӯ лаҳни Носирӣ буд. Лаҳни Петрус низ маълум гардида буд.

Ва баъд аз андаке онҳое ки он ҷо истода буданд, назди Петрус омада, гуфтанд: «Албатта ту низ аз ҷумлаи онҳо ҳастӣ; зеро тарзи суханат туро фош мекунад». Матто 26:73.

Дар баҳси таърихи Петрус, ӯ се бор дурӯғ гуфт ва дар он баҳс аз рӯи лаҳчааш, ё забони лакнатдораш, шинохта гардид. Як гурӯҳ дар баҳс аз Худо пурсиданд: «Ман дар баҳс чӣ бояд бигӯям?» Онҳо «роҳҳои қадим»-ро «мебинанд» ва ба садои карнай «гӯш медиҳанд». Онҳо мебинанд ва мешунаванд, ва ҳангоме ки ниҳоят «баҳс» мекунанд, ғолиб меоянд. Паёме, ки дар рӯзҳои охир барои ғолиб омадан дода шудааст, ҳамчун паёми Лаодикия муаррифӣ мегардад. Бар хилофи калисои Лаодикия, калисои Филадельфия ҳеҷ маҳкумият надорад.

Ҳар кӣ ғолиб ояд, ӯро сутуне дар маъбади Худои Худ хоҳам гардонид, ва ӯ дигар ҳеҷ гоҳ аз он ҷо берун нахоҳад рафт; ва бар ӯ номи Худои Худ, ва номи шаҳри Худои Худ, яъне Уршалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худои Худ нозил мешавад, хоҳам навишт; ва бар ӯ номи нави Худро хоҳам навишт. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд. Ваҳй 3:12, 13.

Ба вучуди он ки ҳеҷ маҳкумияте вучуд надорад, ваъда ба Филадельфия танҳо барои онҳост, ки «ғалаба мекунанд». Калисои Филадельфия бо калисои Лаодикия муқоиса мешавад, ва он бо синфе, ки бояд ғалаба кунад, ва синфе, ки ғалаба кардааст, фарқ карда мешавад. Калисои Филадельфия бо калисои Лаодикия муқоиса мешавад, ва калисои Лаодикия ҳамон бокирағони нодони Матто 25 мебошанд.

«Ҳолати Калисое, ки аз ҷониби бокирағони аблаҳ намояндагӣ мешавад, ҳамчунин ҳамчун ҳолати Лоудика тавсиф шудааст». Review and Herald, 19 августи соли 1890.

Дар 11-уми сентябр, ҳангоме ки фаришта ҳангоми фурупошии Бурҷҳои Дугона нозил шуд, Ҷонс ва Ваггонер пешниҳоди паёми Лаодикияро оғоз намуданд, ва баҳси борони охир оғоз ёфт. Паёми карнаи Ирмӣ карнаи ҳафтум аст, ки воӣ сеюм мебошад, ки он Ислом аст, ҷунонки дар роҳҳои қадим, ки аз ҷониби ҳақиқатҳо, ҲАМАИ ҳақиқатҳо, ки бар ҷадвалҳои Ҳабаккуки солҳои 1843 ва 1850 муаррифӣ шудаанд, муайян гардидааст. Паёми Лаодикия ягона умеди наҷот аст, ва калимаи «наҷот» маънои шифо дорад. Ҳоҳ Масеҳ Худро чун касе

тасвир намояд, ки бар дари дили як Лаодикия тақ-тақ мекунад, ё ба Лаодикия ваъда диҳад, ки агар бо Ё сулҳ кунад, Ё низ бо вай сулҳ хоҳад кард, танҳо паёми шифо аст, ки ба як Адвентисти рӯзи ҳафтуми Лаодикия пешниҳод мегардад.

Нишонаи чоруми Масеҳӣ паёми Лаодикия 9/11 аст.

то он чи бо гуфтаи Ишаёи набӣ ба амал ояд, ки мегӯяд: «Ё худ нотавањои моро бардошт ва бемориҳои моро ба дӯш гирифт». Матто 8:17.

Пешгӯӣ

Ба яқин, Ё ғамҳои моро бардоштааст, ва андӯхҳои моро ба дӯш гирифтааст; вале мо Ёро гирифтори зарб, аз ҷониби Худо задашуда ва азияткашида шуморидем. Ишаё 53:4.

Ва ба фариштаи калисои Лодикиён бинавис: Инро Омин, Шоҳиди амин ва ростин, ибтидои офариниши Худо мегӯяд: аъмоли туро медонам, ки на сард ҳастӣ ва на гарм; кош сард мебудӣ ё гарм. Пас, азбаски лукмӣ ҳастӣ, ва на сард ва на гарм, туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард.

Зеро ту мегӯӣ: «Ман сарватманд ҳастам, доро шудаам ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорам»; ва намедонӣ, ки ту бадбахт ва нокому ночор, мискин ва кӯр ва бараҳна ҳастӣ.

Ман ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллоӣ дар оташ озмудашударо бихарӣ, то ки сарватманд шавӣ; ва либоси сафед, то ки пӯшида гардӣ, ва нанги бараҳнагии ту зоҳир нашавад; ва чашмонатро бо сурмаи чашм бимол, то ки бубинӣ.

Ҳар киро, ки дӯст медорам, танбеҳ медиҳам ва ҷазо медиҳам; пас ғайрат намо ва тавба кун. Инак, Ман назди дар истода, тақ-тақ мекунам; агар касе овози Маро бишнавад ва дарро бикшояд, назди ӯ дохил хоҳам шуд ва бо ӯ шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман. Ба ҳар кӣ ғолиб ояд, ато хоҳам кард, ки бо Ман бар тахти Ман биншинад, ҳамчунон ки Ман низ ғолиб омадам ва бо Падари Худ бар тахти Ё нишастаам. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд. Ваҳй 3:14–22.

Маслиҳат дар бораи харидани тилло ва либоси сафед ва сурма кашидани чашмон, давои зикршуда барои ҳолатест, ки анҷомаш марғи абадист, на танҳо марғ. Ҳар гуна мушкилоте, ки тилло, либос ва сурма метавонистанд онҳоро даво бахшанд, он мушкилот ба осонӣ бо он мувофиқат мекунад, ки Масеҳ заъфҳои моро бар Худ гирифт. Юҳанно дар Патмос ба хоҳири Каломи Худо ва шаҳодати Исо, ки Рӯҳи Нубувват аст, маҳбус карда шуда буд. Рӯҳи Нубувват давои Лаодикия аст, ва хусусиятҳои шифобахши Рӯҳи Нубувват ба таври рамзӣ дар он нишон дода шуданд, ки Масеҳ заъфҳои моро бардошт ва ғамҳои моро ба дӯш гирифт.

Ягона роҳе, ки Масеҳ метавонад нотавањои моро бардорад, ин аст, ки мо дари дили худро бикшоем ӯро ҷоза диҳем, то илоҳияти Ё бо инсонияти мо пайваст гардад. Ё нотавањои моро бармедорад, вақте ки ба воситаи ҳузури Рӯҳулқудс ба зиндагии мо ворид мешавад. Мо дарро бо амалӣ сохтани илоҷ мекушоем. Илоҷе, ки дилро мекушояд, тилло, либоси сафед ва сурмаи чашм аст. Сурмаи чашм — маърифатбахшии Каломи Худост, ки танҳо ба воситаи Рӯҳулқудс анҷом меёбад. Китоби Муқаддас ҷароғест барои пойҳои мо, ва нуре, ки роҳро

равшан мекунад, нури Нидои Нимаи Шаб аст.

Каломи Ту чароғест барои пойҳои ман, ва нуре бар роҳи ман. Забур 119:105.

Ҳангоме ки ба як Лаодикиягӣ маслиҳат дода мешавад, ки чашмони худро тадҳин намояд, ӯ бояд инро бо Каломи Худо, ки чароғ аст, ба ҷо оварад; аммо, чунон ки дар масали даҳ бокира тасвир шудааст, чароғ бе равшан бефоида аст. Лаодикиягӣён Китобҳои Муқаддаси худро доранд, ҳарчанд одатан на Тарҷумаи Подшоҳ Ҷеймсро, вале онҳо равшани Рӯҳулқудсро надоранд. Тадҳини чашмони Лаодикиягӣ тавассути паёме анҷом меёбад, ки ҳузури Рӯҳулқудсро дар бар дорад.

Тилло, ки ба лаодикийён маслиҳат дода мешавад, ки онро бихаранд, на танҳо имон аст, балки имоне аст, ки ба воситаи муҳаббат амал мекунад ва ҷонро пок месозад. Чунон ки бо сурмаи чашм, тилло низ эътирофи сохтани лаодикийёна дорад. Лаодикийён, ҳамон тавре ки тамоми ҷаҳони насронӣ, даъво мекунанд, ки «имон» доранд. Он гуна имон танҳо бовари инсонӣ аст ва сохтакории он имоне мебошад, ки ҳамчун тилло муаррифӣ шудааст, зеро он имон ҷонро пок месозад. Он имоне аст, ки муқаддас месозад, ва онҳое ки имони ҳақиқии муқаддасшуда доранд, муқаддасанд, зеро «муқаддасшуда» маънои муқаддас гардонида шуданро дорад. Лаодикийён он имонро надоранд, зеро агар медоштанд, Масеҳ берун намебуд ва дар талаби роҳ ёфтан намеистод.

«Барои бихишти барқароршуда ҳеҷ роҳи миёна вучуд надорад. Паёме, ки барои инсон дар ин рӯзҳои охир дода шудааст, набояд бо тадбирҳои сохтани инсон омехта гардад. Мо набояд ба сиёсати ҳуқуқшиносони дунявӣ таъя кунем. Мо бояд мардони фурутони дуо бошем, на он ки монанди касоне амал кунем, ки аз василаҳои Шайтон кӯр гардонида шудаанд. »

«Бисёрон имон доранд, аммо на имоне, ки ба василаи муҳаббат амал кунад ва ҷонро пок созад. Имони наҷотбахш фақат эътиқоди оддии ҳақиқат нест. “Девҳо низ имон доранд, ва меларзанд.” Илҳами Рӯҳи Худо ба одамон имоне мебахшад, ки қувваи барангезандааст, ки ҳислатро шакл медиҳад ва одамонро болотар аз амалҳои танҳо расмӣ мебарад. Суханон, амалҳо ва рӯҳ бояд шаҳодат диҳанд ба он воқеият, ки мо пайравони Масеҳ ҳастем.

«Равшании бузургтарин ва баракате, ки Худо ато намудааст, дар ин рӯзҳои охир кафолате бар зидди ҷиноят ва иртидод нест. Онҳое ки Худо онҳоро ба мақомҳои баланди эътимод боло бурдааст, метавонанд аз нури осмон рӯй гардонда, ба ҳикмати инсонӣ майл намоянд. Он гоҳ нури онҳо ба зулмот мубаддал хоҳад шуд, қобилиятҳои ки Худо ба онҳо супурдааст, ба доме хоҳанд гашт, ва ҳислати онҳо барои Худо боиси ранҷиш хоҳад шуд. Худоро масҳара карда намешавад. Рӯйгардонӣ аз Ӯ ҳамеша бо натиҷаҳои ҳатмии худ ҳамроҳ будааст ва ҳамеша хоҳад буд. Содир кардани аъмоле, ки Худоро нописанд месозанд, агар аз онҳо бо тавбаи қатъӣ тавба карда нашаванд ва тарк карда нашаванд, ба ҷойи он ки барои сафед кардани онҳо талош шавад, бадкирдорро қадам ба қадам дар фиреб пеш хоҳад бурд, то он ки гуноҳҳои бисёре бечазо содир карда шаванд. Ҳамаи онҳое ки мецоҳанд соҳиби ҳислате бошанд, ки онҳоро ҳамкорони Худо гардонад ва ситоиши Худоро ба даст оранд, бояд худро аз душманони Худо ҷудо созанд

ва ҳақиқатеро, ки Масеҳ ба Юҳанно дод, то онро ба ҷаҳон расонад, нигоҳ доранд». Manuscript Releases, volume 18, 30–36.

«Либоси сафед» адолати Масеҳ аст.

Бигзор шод бошем ва хурсандӣ намоем, ва Ёро ҷалол диҳем; зеро тӯйи Барра фаро расидааст, ва завҷаи Ё худро тайёр кардааст. Ва ба вай ато шуд, ки либоси катони нафис, пок ва сафед, дар бар кунад; зеро катони нафис адолати муқаддасон аст. Ва ӯ ба ман мегӯяд: «Бинавис: хушо онҳое ки ба зиёфати тӯйи Барра даъват шудаанд». Ва ӯ ба ман мегӯяд: «Инҳо суҳанони ҳақиқии Худо ҳастанд». Ваҳй 19:7–9.

Зан худро ба воситаи татбиқ намудани давои сегонае, ки ба Лоодикия пешниҳод шуда буд, омода сохт ва бо ин амал худро ба арӯси филаделфиявӣ табдил дод. Ин оятҳо бевосита ба адвентизм муроҷиат мекунанд, ки дар масали даҳ духтар намояндагӣ шудааст. Духтарон онҳоянд, ки мунтазири рафтани ба тӯйе мебошанд, ки ба он даъват шудаанд. Арӯс худро омода сохт, зеро ин дар боби сеюми Закариё, дар бораи Еҳушаъ ва фаришта, ато гардида буд. Дар он ҷо либоси ифлоси лоодикиягии ӯ аз танаши гирифта шуда, ба ҷояш либоси никоҳии катони сафед пӯшонда шуд. Ин даво дар дохили номи Ellen Gould White низ шохиди дуҷум дорад. Ellen маънои нури равшан ва тобонро дорад ва малҳами ҷашмиро ифода мекунад. Gould калимаи қадимаи англисӣ барои gold аст ва маънояш тилло мебошад. White рамзи адолат аст, ва ин ном то соли 1846, вақте ки ӯ бо James издивоҷ кард, ба вай дода нашуда буд. Пас аз он номи ӯ ба White тағйир ёфт. Тағйири ном ва издивоҷ ҳар ду рамзҳои муносибати аҳдӣ мебошанд. Пеш аз издивоҷ номи ӯ Harmon буд, ки маънояш сарбози сулҳ аст, чунон ки ӯ ҳамон вақт чунин буд. Ellen White паёми Лоодикия аст, ва рад кардани ӯ баробар ба рад кардани наҷот аст!

Мо баррасии дуvozдаҳ пешгӯии Масеҳиро дар Инчили Матто дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Ваҳй 3:14–18 иқтибос оварда шудааст. »

«Оҳ, чӣ тасвире! Чӣ бисёранд онҳое ки дар ин ҳолати даҳшатнок қарор доранд. Ман бо қиддият аз ҳар як ходими дин илтиҷо мекунам, ки боби сеюми Ваҳйро бо ғайрати тамом омӯзад, зеро дар он ҳолати чизҳое, ки дар рӯзҳои охир вучуд доранд, тасвир шудааст. Ҳар ояти ин бобро бодикқат омӯzed, зеро ба воситаи ин суҳанон Исо ба шумо суҳан мегӯяд.

«Агар ҳеҷ гоҳ қавме бо паёми Лоодикия муаррифӣ шуда бошад, он қавмест, ки нури бузург — кашфи Навиштаҳоро — гирифтааст, ки Адвентистҳои рӯзи ҳафтум онро қабул кардаанд». Manuscript Releases, ҷилди 18, 193.

«Мардуми ҳақиқатан аҳкомни нигоҳдорандаи Худо ба ҷаҳон хислати поку беолоишро нишон медиҳанд ва бо рафтори худ шаҳодат медиҳанд, ки шарияти Худованд комил аст ва ҷонро бармегардонад. Ҳамин тавр, Худованд Исо, Писари Худо, ба воситаи итоати Худ ба шарияти Худо, он шариятро боло бардошт ва онро гиромӣ гардонид. Худо, албатта, ҳар узви ҳар калисое, ки худро Адвентисти рӯзи ҳафтум меномад, вале ба Ё хизмат намекунад, балки ба воситаи мағрурӣ, худпарастӣ ва дунёпарастӣ нишон

медихад, ки ҳақиқате, ки аз осмон сарчашма гирифтааст, дар хислати ӯ ислоҳоте ба амал наовардааст, маҳкум хоҳад кард.»

«Илтимос, Ваҳй 3:15–18-ро бодикқат бихонед. Овози Исои Масеҳ шунида мешавад. “Ҳар киро Ман дӯст медорам, ӯро сарзаниш ва чазо медиҳам; пас, ғайратманд бош [на сусту нимдил], ва тавба кун. Инак, Ман [Наҷотдиҳандаи ту] назди дар истода, мекӯбам: агар касе овози Маро бишнавад ва дарро боз кунад, Ман назди ӯ даромада, бо ӯ шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман. Ҳар кӣ ғолиб ояд, ба ӯ ато хоҳам кард, ки бо Ман бар тахти Ман бинишинад, чунон ки Ман низ ғолиб омадаам ва бо Падари Худо бар тахти Ӯ нишастаам” [Ваҳй 3:19–21].»

«Оё калисоҳо ба паёми Лоудикия гӯш хоҳанд дод? Оё онҳо тавба хоҳанд кард, ё бо вучуди он ки ботантанатарин паёми ҳақиқат — паёми фариштаи сеюм — ба ҷаҳон эълон карда мешавад, дар гуноҳ идома хоҳанд дод? Ин охири паёми раҳмат, охириногоҳӣ ба ҷаҳони сукуткарда аст. Агар калисои Худо гармии рӯҳонии худро аз даст дода, хунук гардад, он дигар дар назари Худо мақбул нест, чунон ки он калисоҳо низ нестанд, ки ҳамчун сукуткарда ва маскани девҳо, ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид, ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратангез тасвир шудаанд. Онҳое ки имконият доштанд ҳақиқатро бишнаванд ва бипазиранд ва бо калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум муттаҳид шудаанд, худро қавми Худои аҳкомнигоҳдор меноманд, вале аз калисоҳои номӣ бештар ҳаёти рӯҳонӣ ва тақдис ба Худо надоранд, яқинан балои Худоро хоҳанд гирифт, ҳамон гуна ки калисоҳое мегиранд, ки ба шариати Худо муқобилат мекунанд. Фақат онҳое ки ба воситаи ҳақиқат тақдис ёфтаанд, оилаи подшоҳиро дар манзилҳои осмонӣ, ки Масеҳ рафтааст барои дӯстдорони Худо ва ниғаҳдорандагони аҳкоми Ӯ омода созад, ташкил хоҳанд дод.»

«Ҳар кӣ гӯяд: “Ман Ӯро мешиносам”, вале аҳкоми Ӯро риоя накунад, вай дурӯғгӯст, ва ростӣ дар ӯ нест» [1 Юҳанно 2:4]. Ин ҳама касонеро дар бар мегирад, ки даъво мекунанд, ки Худоро мешиносанд ва аҳкоми Ӯро риоя мекунанд, аммо инро бо аъмоли нек зоҳир намесозанд. Онҳо мувофиқи аъмолашон хоҳанд гирифт. «Ҳар кӣ дар Ӯ мемонад, гуноҳ намекунад; ҳар кӣ гуноҳ мекунад, Ӯро на дидааст ва на шинохтааст» [1 Юҳанно 3:6]. Ин ба ҳамаи аъзои калисо, аз ҷумла аъзои калисоҳои Адвентистони рӯзи ҳафтум, равона шудааст. «Эй фарзандон, бигзор ҳеч кас шуморо нафиребад: ҳар кӣ адолатро ба ҷо меоварад, одил аст, чунон ки Ӯ одил аст. Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, аз иблис аст, зеро иблис аз ибтидо гуноҳ кардааст. Барои ҳамин Писари Худо зоҳир шуд, то аъмоли иблисро барҳам диҳад. Ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад, зеро тухми Ӯ дар вай мемонад; ва вай наметавонад гуноҳ кунад, зеро аз Худо таваллуд ёфтааст. Аз ин фарзандони Худо ва фарзандони иблис ошкор мешаванд: ҳар кӣ адолатро ба ҷо намеоварад, аз Худо нест, ҳамчунин ҳар кӣ бародари худро дӯст намедорад» [1 Юҳанно 3:7–10].

«Ҳамаи онҳое ки худро адвентистони нигоҳдорандаи Шанбе меноманд, вале ҳамоно дар гуноҳ идома медиҳанд, дар назари Худо дурӯғгӯянд. Рафтори гуноҳолудаи онҳо бар зидди кори Худо амал мекунанд. Онҳо дигаронро ба гуноҳ мебаранд. Калом аз ҷониби Худо ба ҳар як узви калисоҳои мо меояд: “Ба барои пойҳои худ роҳҳои рост созед, то он

чи ланг аст, аз роҳ берун нашавад, балки шифо ёбад. Бо ҳама одамон осоиштагӣ ва қудсиятро пайравӣ кунед, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид; бодикқат нигоҳ кунед, мабодо касе аз файзи Худо маҳрум гардад; мабодо ягон решаи талхӣ сабзида, шуморо ба ташвиш оварад ва ба воситаи он бисёре нопок гарданд; мабодо касе зинокор ё шахси беҳурмате мисли Эсов бошад, ки барои як луқма таом ҳаққи нахустзодагонии худро фурӯхт. Зеро шумо медонед, ки баъдтар, вақте ки меҳост баракатро мерос гирад, рад карда шуд; зеро барои тавба ҷоёе наёфт, гарчанде онро бо ашк ҷустуҷӯ кард” [Ибриён 12:13–17].»

«Ин ба бисёре аз онҳое дахл дорад, ки даъво мекунанд ба ҳақиқат имон доранд. Ба ҷойи он ки аз амалҳои шаҳватомези худ даст кашанд, онҳо дар роҳи нодурусти таълим, зери софистикаи фиребандаи шайтон, пеш мераванд. Гуноҳ ҳамчун гуноҳ шинохта намешавад. Худи вичдонҳои онҳо палид гардидааст, дилҳояшон фосид шудааст, ҳатто андешаҳо пайваста фосид мебошанд. Шайтон онҳоро ҳамчун домҳо ба кор мебарад, то ҷонҳоро ба амалҳои нопоке, ки тамоми ҳастиро палид месозанд, бифиребад. “Ҳар кӣ шариати Мӯсо [ки шариати Худо буд] хор шумурд, назди ду ё се шохид бе раҳм мемурд: пас, ба гумони шумо, чӣ қадар сазои саҳттар сазовори он кас доништа хоҳад шуд, ки Писари Худоро поймол кардааст ва хуни аҳдро, ки ба воситаи он муқаддас гардонда шуда буд, чизи нопок шумурдааст ва бар Рӯҳи ғайз таҳқир овардааст? Зеро мо Ёро мешиносем, ки гуфтааст: Интиқом аз Ои Ман аст, Ман подош хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Ва боз: Худованд қавми Худо доварӣ хоҳад кард. Ба дасти Худои зинда афтодан чӣ қадар даҳшатнок аст” [Ибриён 10:28–31].» Manuscript Releases, volume 19, 175–177.